

Arrest

**nr. 146 088 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2015.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 72 431 van 22 december 2011 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is.

In het kader van verzoekers zesde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 26 augustus 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 131 606 van 17 oktober 2014.

Ter ondersteuning van zijn huidige achtste asielaanvraag legt verzoeker nieuwe verklaringen af en volgende documenten neer: drie foto's van hemzelf in Iran, vier attesten die zijn deelname aan en slagen voor verschillende cursussen Nederlands bewijzen, een artikel d.d. 7 juli 2014 van een onbekende bron waarin vermeld wordt dat in het district Gezab van de provincie Uruzgan 17 hazara's werden onthoofd door de Taliban.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de achtste en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor vervolging en de redenen waarom hij niet naar Afghanistan terug kan in het kader van zijn huidige achtste asielaanvraag volledig heeft aangepast. Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij van 2002 tot 2009 in Iran heeft verbleven en dat zijn broer daar nu nog verblijft, wordt opgemerkt dat dit element reeds in het kader van verzoekers zevende asielaanvraag door het Commissariaat-generaal

werd besproken, en er werd geoordeeld dat aan dit element geen geloof kon worden gehecht aangezien verzoeker het pas na vier jaar en zes asielpcedures heeft opgeworpen. De verklaring die verzoeker hiervoor gaf, namelijk dat men hem voor zijn aankomst in België in Frankrijk heeft aangeraden dit element te verzwijgen omdat hij anders niet zou worden erkend, was niet overtuigend aangezien zijn eerste asielaanvraag op een negatieve beslissing uitdraaide en hij sindsdien tijdens zijn opeenvolgende asielpcedures reeds meermaals de mogelijkheid heeft gehad om dit element alsnog aan te brengen, aldus de commissaris-generaal die erop wijst dat verzoekers (recente) herkomst tijdens zijn vorige zes asielpcedures bovendien nooit werd betwist. Betreffende de drie door verzoeker neergelegde foto's aan de hand waarvan hij zijn jarenlange verblijf in Iran tracht te bewijzen, wordt vastgesteld dat deze foto's hoogstens kunnen bewijzen dat verzoeker in Iran voor een auto en een religieus heiligdom heeft geposeerd, maar niet dat hij er jarenlang heeft gewoond en gewerkt. Wat verzoekers gewijzigde verklaringen betreft met betrekking tot zijn problemen in Afghanistan, wordt eveneens opgemerkt dat het vreemd is dat hij deze problemen pas na vier jaar en zeven asielpcedures vermeldt. Het feit dat verzoeker deze problemen niet eerder heeft aangehaald, is, zo luidt de bestreden beslissing, des te vreemder aangezien hij reeds in het kader van zijn zevende asielaanvraag, toen hij zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst wijzigde, expliciet de vraag werd gesteld of hij nog over zaken had gelogen of elementen had verzwegen. Het feit dat, zo vervolgt de beslissing, verzoeker op deze vraag ontkennend antwoordde om anderhalve maand later alsnog te verklaren dat hij doorheen al zijn voorgaande verklaringen ook over zijn problemen in Afghanistan heeft gelogen, brengt de geloofwaardigheid van deze nieuwe verklaringen dan ook ernstig in het gedrang. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel document voorlegt dat de problemen van zijn broer met de Nasr-partij zou kunnen bewijzen. Aangaande de door verzoeker neergelegde attesten die bewijzen dat hij geslaagd is voor verschillende modules Nederlands voor anderstaligen wordt opgemerkt dat deze documenten geen verband houden met zijn asielmotieven. Omtrent het feit dat verzoeker pogingen ondernam om zich te integreren in de Belgische maatschappij wordt vastgesteld dat hij geen elementen aanbrengt die erop zouden wijzen dat hij als gevolg van deze (pogingen tot) integratie een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus loopt. Voorts wordt vastgesteld dat er actueel voor burgers uit de provincie Daykundi geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In verband met het internetartikel dat verzoeker voorlegt om aan te tonen dat het in Daykundi wel degelijk onveilig is, wordt opgemerkt dat het een incident betreft dat zich niet in Daykundi, maar wel in het district Gizab van de provincie Uruzgan heeft voorgedaan en bijgevolg niets zegt over de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers grief dat het Commissariaat-generaal het door hem neergelegde artikel d.d. 7 juli 2014 waarin vermeld wordt dat in het district Gezab van de provincie Uruzgan 17 Hazara's werden onthoofd door de Taliban, niet beoordeelt, mist feitelijke grondslag en elke ernst, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing waar met betrekking tot dit door hem in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte document het volgende wordt overwogen: "In verband met het internetartikel dat u voorlegt om aan te tonen dat het in Daykundi wel degelijk onveilig is, wordt opgemerkt dat het een incident betreft dat zich niet in Daykundi maar wel in het district Gizab van de provincie Uruzgan heeft voorgedaan en bijgevolg niets zegt over de veiligheidssituatie in Daykundi".

Een verwijzing naar algemene (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de algemene (veiligheids)situatie in Afghanistan volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter in gebreke.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat zij bij haar nieuwe asielaanvraag de kans heeft gemist om de nieuwe elementen en motieven uit te leggen aan de commissaris-generaal en haar nieuwe asielaanvraag niet ten gronde werd onderzocht en beoordeeld. Verzoekende partij stelt dat zij als minderjarige vluchteling aangekomen is in België en zij na al die jaren verwesterd is en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij stelt dat zij zich in dezelfde positie bevindt als de asielzoeker in de zaak 136.360 en preciseert dat zij behoort tot een kwetsbare groep, niet terug kan keren naar Iran of Afghanistan omwille van de activiteiten van haar broer, verwesterd is na al die jaren en geen banden meer heeft in haar land van herkomst.

Waar verzoekende partij laat gelden dat zij niet kan terugkeren omwille van de activiteiten van haar broer, wijst de Raad erop dat, zo wordt in de bestreden beslissing vastgesteld, aan de problemen omwille van het doen en laten van haar broer, problemen welke zij niet in het minst staft, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekende partij maakt met haar algemeen argument dat zij omwille van haar jarenlange verblijf in België verwesterd is, niet aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoort. Zij toont met die algemene bewering niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in haar land van herkomst niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing in dit verband naar een welbepaald arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat dit een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij bij haar nieuwe asielaanvraag de kans heeft gemist om de nieuwe elementen en motieven uit te leggen aan de commissaris-generaal, en haar nieuwe asielaanvraag niet ten gronde werd onderzocht en beoordeeld, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 24 maart 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS